

št. 37 / 48

Spomenik zločinca v Sežani (1)

Odgovor »demokratičnemu« Ivo Žajdela na dva njegova članka (Spomenik zločinca v Sežani in Umor družine Gustinčič), objavljen v Demokraciji septembra 2013

Po prebranih člankih sem bila ogorčena in se ne morem znebiti misli, da so taki in podobni članki usmerjeni in sedanje politično stanje in zlorablajo posamezne osebe, v tem primeru mojega očeta Alberta Grudna - Bliska, narodnega heroja.

Očeta imam kot človeka in kot borca, po pripovedovanju njegovih tovarišev, v najlepšem spominu, zato me je pisanje g. Žajdele zelo prizadelo.

Globoko sem prepričana, da ga Slovenci - ne komunisti, kot je omenjeno v članku, niso motili - oče nikoli ni skušal vplivati na moj življenjski nazor in politično prepričanje. Bolela pa so ga izdajstva in nepripadnost narodu, ki se je boril proti okupatorju za boljši jutri, pravico do dela in šolanja, česar fašizem Slovincem pod Italijo ni dopuščal. Mladi se niso mogli šolati, kot bi si želeli, saj je bila v družinah Slovencev, ki se niso hoteli ukloniti fašizmu, velika revščina in je primanjkovalo celo kruha. Oče je bil rojen v Šempolaju pri Trstu leta 1923, v času divjaškega fašizma.

Moram reči, da kljub velikim krivicam, preganjanju in mučenju očeta nikoli nisem slišala govoriti s tako žaljivimi in grdimi vzdevki, kot si jih je g. Ivo Žajdela dovolil neutemeljeno izreči v članku, ki ga je napisal na podlagi pripovedovanja neke osebe. Tako pisanje je zame skrajno žaljivo in nedopustno ter huda obtožba mojega očeta, ki je že v mladosti zastavil svoje življenje za svobodo svojega naroda. Članek je nestrokovno in izjemno tendenciozen ter napisan s skrajno neprimernimi in žaljivimi izrazi, ki pač kažejo kulturo avtorja in zagotovo ne sodijo v javno objavo. Tak način pisanja je vojna brez konca, ki samo širi sovraštvo med Slovenci in nas vodi v vse večji razdor namesto v narodno spravo. Menim, da je tako pisanje nekonstruktivno in bil bi že čas, da bi nehali s takim načinom pisanja, ki vodi v sovraštvo med ljudmi. Oče se je boril za svobodo svojega naroda kot velik domoljub.

Želim poudariti, da se je na lovu zgodila nesreča in ne namerno dejanje, kot v članku poskuša nesramno podtakniti g. Žajdela z očitnim namenom, da bi mojega očeta prikazal v še grši luči. In če citiram avtorjev članek: »Sežana seveda še zdaleč ni edini kraj na Slovenskem, ki na reprezentativnem kraju v parku pred sodiščem časti okrutnega zločinca. To o slovenskem narodu pove prav vse!« Konec citata. Torej, g. Žajdela, ne le o mojem očetu, tudi o županu občine Sežana in o Slovincih vse najslabše?!

Lahko rečem le to, da je ta članek napisal človek, ki je poln strupa in gneva v svojem življenju in

je njegova nuja odpirati rane ljudem, ki se v tistem času še nismo niti rodili. Smilite se mi, g. Žajdela, iskreno vam želim, da bi v življenju in pri svojem delu iskali optimizem, namesto da tavate v temi, in se raje lotevali tem, ki vodijo v mirno prihodnost.

Sama pa se globoko pridružujem mislim mag. Mateja Tonina: »Če želimo narediti korak naprej, moramo stopiti iz začaranega kroga. Bolečine za izgubljenimi starši, brati in sestrami so na vseh straneh neizmerne. Skupno vsem žrtvam vojne pa je, da so vsi naši, zato se moramo nehati obtoževati, kdo je bil v vojni na bolj pravi strani.«

Saj vemo, kaj so delali fašisti in nacisti pri nas, mar ne?

Milena Gruden, Komen